

Gayle Callen
Sosem látott férj

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Gayle Kloecker Callen, 2012. – Vinton Kiadó Kft., 2021.

A mű eredeti címe: *Return Of the Viscount* (Brides Of Redemption 3/1)

HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.

• *Magyarra fordította:* Szalay Annamária

Nyomtatásban megjelent: 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-258-8

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

GAYLE CALLEN

*Sosem
látott férj*

ELRENDEZETT ESKÜVŐK

VINTON

*Kris Fletchernek, kedves barátomnak: köszönöm,
hogy mindig hanyatt-homlok rohansz a segítségemre,
ha véleményezni kell egy regényötletet.
Ez a könyv nem jött volna létre nélküled.
Csodállak a családot és barátaid iránti elkötelezettségédért,
és hálás vagyok, hogy utóbbiak közé tartozhatok.*

Előszó

Appertan Hall, Middlesex, 1841. szeptember 1.

Igen Tisztelt Blackthorne Őrnagy Úr!

Engedje meg, hogy bemutatkozzam: Lady Cecilia Mallory vagyok. Személyesen még nem volt alkalmunk találkozni, és némelyek talán illetlenségnek vélnék, hogy hajadon leány létemre írok önnek. De édesapám leveleit olvasva úgy érzem, mintha már ismernénk egymást, és a köztünk lévő korkülönbség remélhetőleg eloszlat minden rosszindulatú feltételezést. Ön értesített apám haláláról, és kedves szavakkal nyilvánította részvétét. Tudom, hogy apám gyermekségétől fogva katona akart lenni, és valahol számítani lehetett arra, hogy végül csatában esik majd el. Anyám mindig is rettegett ettől az eshetőségtől, és bizonyos szempontból talán jobb is, hogy kettejük közül ő távozott elsőként az élők sorából, így megkímélte a szörnyű gyásztól.

Immár öcsém lett Appertan grófja, és bár még csak tizenhét éves, bízom benne, hogy komolyan veszi a rangjával járó kötelezettségeket. Cambridge-i tanulmányait félbehagyta, és mint minden fiatalember, ég a vágytól, hogy a felnőtt életben bizonyíthassa rátermettségét.

Ön hogy érzi magát, Őrnagy Úr? Úgy sejttem, apám halála önt is megviselte. Leveleiben sok dicsérő szót ejtett önről, és gyakran emlegette elmélyült beszélgetéseiket. Igaz barátja elvesztése bizonyára önnek is nagy fájdalmat okozott. Kérem, írja meg, hogy boldogul!

Osztozva a gyászban,
Cecilia Mallory

Bombay, India, 1841. október 20.

Kedves Lady Cecilia!

Nem vártam, hogy levelemre válaszolni fog, de örömmel tölt el, hogy megtette. Megkönnyebbüléssel értesültem róla, hogy öccse ily elkötelezetten igyekszik grófi feladatait betölteni. Ha kicsit is hasonlít az édesapjára, biztos vagyok benne, hogy önről is messzemenőig gondoskodni fog. Kérem, kímélje meg magát a szükségtelen aggodalmaktól!

Megértem apja elvesztése felett érzett fájdalmát. Számomra is igen nehéz volt, hogy egyedül kellett hordoznom a gyász terhét, mivel családomtól több kontinens választ el. De Ön nincs egyedül. Édesapja emlékének tiszteletéből mindig szívemen fogom viselni a sorsát.

Bevallom, meglepett, hogy ön is érdeklődött hogylétem felől. Mivel leveléből arra következtetek, választ vár, szeretném eloszlatni aggodalmait.

Édesapja büszkén mesélt nekem azokról az évekről, amikor egész családja követte, bárhová vezényelték is. Az asszonyok számára különösen nehéz errefelé az élet. Mélységesen csodálom az édesanyja bátorságát, hogy minden körülmények között együtt tartotta a családot. Az én családom nem fogadta ilyen megértően a döntésemet. Apám szerint legidősebb fiúként az lett volna a kötelességem, hogy otthon maradjak. Én azonban úgy éreztem, előrébb való a haza szolgálata, emiatt megromlott a kapcsolatunk. Pedig öcsém, Allen mindig is készen állt rá, hogy a családi birtokot igazgassa. Rendszeresen váltunk levelet, és együtt hoztuk meg a fontos döntéseket. Jó, ha van testvére az embernek, igaz?

Kérem, meséljen még az otthoni életéről! Vigasztaló számomra, ha arra gondolok, hogy hétköznapi dolgokkal foglalkozik. Eszembe juttatja, hogy más is van a világon, mint kardcsörtetés, és a háború fenyegető árnya nem sötétít el mindent.

Maradok tisztelettel,
Blackthorne őrnagy

Többszöri levélváltás után...

Appertan Hall, 1842. március 1.

Kedves Blackthorne Őrnagy!

Igazán szórakoztatónak találtam legutóbbi levelét, amelyben az indiai ünnepekről írt. Eszembe jutottak róla a barátságok, amelyeket ott-tartózkodásunkkor a helyiekkel kötöttünk, és a sok vidám multság, amiken részt vettünk. Hallottam már az ifjú hölgyekről, akik olynagy igyekezettel kerestek maguknak férjet a tisztek között, de még nem hallottam azt a kifejezést, hogy „évi háromszáz font jövedelmű férfi, élve vagy holtan”. Ezek szerint az özvegyi nyugdíj összege megegyezik a férj éves fizetésével? Nos, nyilván nem minden házasság köttetik szerelemből. Leveleimből bizonyára már az ön számára is kiderült, hogy jómagam igen gyakorlatias természetű vagyok.

Multságos sorai megnevettettek, ami mostanában ritkán esik meg velem, hiszen a gyász hónapjait jórészt otthon töltöm. Az öcsémről nem sokat írtam eddig, és bevallom, összeszorult a szívem, amikor ön arról írt, milyen szoros a kapcsolata saját fivérével. Irigylem önt, Őrnagy. Próbálok segíteni az öcsémnek, de igen sokszor összevitatkozik a tisztartónkkal. Oliver még olyan fiatal, és úgy tűnik, ezt egyedül én értem meg igazán. Csak még jobban tiszteltem apámat, aki a birtok igazgatását a messzi Indiából látta el.

A gyász időszaka hamarosan letelik, és tudom, hogy lesznek majd fiatal emberek, akik udvarolni akarnak nekem. El sem hiszem, hogy önnek, apám barátjának öntöm ki a szívemet, de írásban valahogy könnyebb ezt megtennem, mint élőszóban, bár tudom, hogy legkedvesebb barátnőm, Hannah Webster megértené, ha elmondanám neki. Ő örül, ha felkelti egy férfi figyelmét, míg én jobb szeretném, ha senki sem tudná, ki vagyok. Bizonyára Ön is tisztában van vele, hogy igen jelentős a hozományom, és sajnos azt kell gondolnom, sokaknak ez többet számít, mint az, hogy milyen ember vagyok. Szüleim házassága nem olyan volt, mint amilyennek kívülről látszott, és én soha nem kárhoztatnám magamat hasonló boldogtalanságra. Kérem, ne gondolja, hogy ez drága édesapám hibája volt, mert erről szó sincs! Azt sem tudom, pontosan mit is akarok írni ebben a levélben, vagy kérjem-e az Ön tanácsát. A férjhez menés gondolata nyugtalansággal tölt el, és azon tűnődöm, megházasodjak-e egyáltalán.

Látja, mennyi ostobaságot hordok össze? Talán gyámom, Lord Hanbury idegeskedése ragadt rám. Ő anyám egyik unokatestvére, aki feleségével legszívesebben vidéken tölti idejét, és bizonyára egyre nagyobb terhet jelent számára egy hajadon leány felügyelete Londonban.

Őszinte barátsággal,
Cecilia

Bombay, India, 1842. május 15.

Drága Lady Cecilia!

Megtiszteltetés, hogy legmélyebb gondolatait velem kívánta megosztani. Ön parancsnokom és barátom leányaként mindig számíthat támogatásomra. Aggodalommal telve olvastam, hogy öccse nehezen szokik bele új szerepébe. Ahogy idősebb lesz, bizonyára könnyebbnek találja majd a feladatot. Ha tisztartójuk ugyanaz, aki édesapjuk életében volt, akkor az ifjú Lord Appertan jó kezekben van. Amennyiben a helyzet mégsem javulna, kérem, értesítsen! Édesapjuk és az ön barátságára tekintettel szívesen segíték az öccsének, amiben csak tudok.

Ami a házasságot illeti, bár magam is legényember vagyok, annyit tudok, hogy nem ajánlatos könnyelműen belevágni. Leveleiből kegyedet olyan ifjú hölgynek ismertem meg, aki nem hajlamos meggondolatlanságra. Az én családban is voltak szomorú esetek, amelyek biztonnal hozzájárultak ahhoz, hogy mindeddig én sem adtam házasodásra a fejem. Természetesen azt is figyelembe kell

venni, hogy a katonaelet nem éppen az ifjú hajadonok álma. Lady Cecília, én a hadsereg kötelékében hazámat szolgálom, és feltett szándékom, hogy Indiában maradok, mivel itt van rám szükség. Önnek is megvannak a maga gondjai, hiszen nem könnyű egy gróf leányának lenni, akitől azt várják, hogy rangjához méltó házasságot kössön. Sok fiatalemberrel fog találkozni, és ha nem csupán a szív, de az ész szavára is hallgat, bizonyosan jó döntést hoz majd. Saját elvárásainak is igyekezzék megfelelni, ne csak másokénak! Akkor boldog lesz.

Hű szolgája,
Blackthorne őrnagy

Bombay, India, 1842. augusztus 30.

Kedves Lady Cecilia!

Remélem, nem tekint tolakodónak, de miután több mint egy éven át leveleztünk, aggodalommal tölt el, hogy legutóbbi levelémre nem kaptam választ öntől. Ez különösen is érthetetlen számomra azok után, hogy jövőjével kapcsolatos belső vívódásait megosztotta velem. Kérem, írjon, amint tud! Bizonyára lefoglalják a gyászidőszak leteltével újfent megsokasodó társasági kötelezettségei.

Hű szolgája,
Blackthorne őrnagy

Appertan Hall, 1842. október 19.

Kedves Blackthorne Őrnagy!

Kérem, bocsássa meg, hogy ilyen sokáig nem hallattam magamról. Ön hűségesen írt nekem, miközben én saját gondjaimat baráti kötelezettségeim elé helyeztem. Szomorú híreim vannak. Épp csak letelt az apám halála miatti gyászidőszak, amikor legkedvesebb barátnőm, Hannah tragikus módon vízbe fullt. Igyekeztem vigaszt nyújtani a szüleinek és húgának, Penelopénak, miközben öcsém ügyei is egyre több figyelmemet követelték. Megköti a kezemet, hogy gyámom huszonöt éves koromig nem enged hozzáférni az örökségemhez.

Hacsak meg nem házasodom. Őrnagy, most bizonyára azt fogja gondolni, megbolondultam, de kérem, olvassa végig okfejtésemet. Hajlandó lenne fontolóra venni, hogy nőül vesz engem? Egyikünk sem ígérkezett még el senkinek, és az ismeretségi körömbe tartozó fiatalemberek mind oly éretlenek és sekélyesek önhöz képest. Tudom, hogy Ön élete végéig dragonyosként akar szolgálni, és ez számomra teljesen elfogadható. Köthetnénk személyes megjelenés nélküli házasságot, amelyre már többször volt példa az anyaországtól távol állomásozó katonák esetében. Én itt maradnék, és segítenék az öcsémnek a birtok ügyeit igazgatni, és önnek sem kellene elhagynia Indiát. Ha túl nagynak találja ezt a szívességet, természetesen megértem, és maradok továbbra is hűséges levelezőtársa:

Cecília

1. fejezet

Middlesex, Anglia, 1843

Valaki zörgetett a kapun. Az íróasztalnál ülő Lady Cecília felnézett a levélírásból. A sűrű, fekete fellegek szinte alkonyati homályba borították Appertan Hall falait. Villám hasított keresztül az égen, egy pillanatra fénybe borítva a szalont, majd fenyegetően felmorajlott a mennydörgés. Mégis, ki lehet odakint ilyen időben?

Lady Cecília felpattant, és a kastély tágas előterébe sietett. Épp akkor ért oda, amikor az ősz hajú főkomornyik, Talbot kitárta a hatalmas bejárati ajtó egyik szárnyát. Egy újabb villám megvilágította az odakint várakozó erőteljes férfialakot, de az arca nem volt látható. Párafátyol lengte körül, és esőszag áramlott be a huzattal.

– Üdvözlöm, uram – köszöntötte Talbot méltóságteljesen, bár közben túl kellett harsognia a vihart.

A jövevény botra támaszkodva állt, és válaszul biccentett.

– Jó napot!

Mély hangjában rezgett valami, amitől a ház úrnője felkapta a fejét.

– Lady Ceciliához jöttem – közölte az idegen.

– Megkérdezhetem, kit tisztelhetünk az úrban? – érdeklődött óvatos távolságtartással Talbot, mintha egyedül csak rajta múlna, beengedésre méltónak ítéli-e a látogatót.

– Blackthorne őrnagy vagyok – hangzott a válasz. – Úrnőjének bizonyára ismerősen fog csengeni a férje neve.

Cecilia döbbsen kapta a szája elé a kezét. Nem akart hinni a fülének. Blackthorne őrnagy? Itt, Angliában? Hiszen kijelentette, hogy élete végéig Indiában marad, így joggal feltételezhette, hogy sosem fogja személyesen megismerni.

A férfi átlépte a küszöböt. Széles, erős keze és délceg tartása fiatal emberre vallott. A megboldogult gróf legközelebbi barátja tehát alig néhány évvel volt idősebb, mint a leánya.

Miért feltételezte róla Cecilia, hogy apjával egykorú? Hat hónappal korábban távházasságot kötött egy olyan emberrel, akiről azt hitte, sosem fogja látni, és úgy gondolta, bölcs döntést hozott. Nem akart ő igazi férjet.

Valami hang jöhetett ki a torkán, mert mindkét férfi odanézett. Talbot nem szólt egy szót sem. Nyilván tudta, hogy most a ház úrnőjén a sor.

– Kérem, fáradjon be, Blackthorne őrnagy! – mondta a lady nyugodtabban, mint ahogy érezte magát.

Az őrnagy lesöpörte a kalapjáról az esőcseppeket, és beljebb sántikált. Cecilia nem lepődött meg azon, hogy a férfi hosszan bámul rá. Tudta, hogy kellemes a külseje, bár ilyen tekintettel még senki sem méregette.

– Kiküldjek egy inast a csomagjaiért, uram? – érdeklődött Talbot.

– Küldjön egy lovászt is!

– Természetesen, uram.

A főkomornyik becsukta az ajtót.

– Küldessek teát, Lady Cecilia?

A lady megköszönte a torkát.

– A szalonba, Talbot. Köszönöm.

Most, hogy az őrnagy levette a kalapját, Cecilia alaposabban megnézhetette az arcát. Barna haja ázottan hullott a homlokába. Okos, barna szemével szenvtelenül pillantott körül, arccsontja széles volt, álla szögletes, szemöldöke határozott. Lerázta a kabátját, és kalapjával együtt a főkomornyiknak nyújtotta, aki ezt követően csendben beleolvadt a sötétségbe.

Az őrnagy alkata vérbeli katonára vallott, nem volt olyan előkelően vékony, mint a Cecilia körül

megforduló fiatal emberek. Izmos karján és combján feszült a ruha, mintha kissé kinőtte volna civil öltözékét. A lady érezte, ahogy belepírul a bábézkodásba.

Aztán eszébe jutott, hogy az imént a szalonba invitálta. Szoknyái suhogtak, ahogy sarkon fordult, hogy bevezesse a férfit a helyiségbe. A szalon valaha előcsarnok volt, de a kastély lakói kényelmesebb berendezést álmodtak neki: a vendégek kereveteken és székeken pihentethették fáradt tagjaikat, az egyik sarokban zongora szolgálta szórakoztatásukat. A hatalmas, embermagas kandalló, valamint a falakat díszítő pajzsok és kardok azonban még a régi korokat idézték, bár azóta néhány tájképet és portrét is felaggattak melléjük.

Az őszi időjárásra tekintettel a kandallóban tűz lobogott, és Cecilia odavezette a férfit.

– Bizonyára átnedvesedett a ruhája az utazás során – jegyezte meg udvariasan, miközben lázasan próbálta összeszedni gondolatait.

Az őrnagy egy pillanatra megállt az izzó parázs fölött, és fejét lehajtva melengette az arcát. Aztán dús szemöldöke alól nejeire pillantott, és Cecilia úgy érezte, mintha pattanásig feszülne közöttük valamiféle láthatatlan zsinór, amely összeköti őket. Kettesben voltak a vihartól elsötétült szalonban.

– Bocsásson meg, hogy bejelentés nélkül állítottam be – szólalt meg a férfi –, de a levél nem érkezett volna meg hamarabb, mint én. Nem terveztem, hogy belátható időn belül visszatérek Angliába, de megsebesültem, és felgyógyulásomig hazarendeltek.

– Ezek szerint javul az állapota? – érdeklődött Cecilia, idegesen összekulcsolva, majd szétfűzve ujjait.

– Igen.

– Remélem, nem súlyos a sérülése – mondta a lady, miután az őrnagy nem bizonyult valami bőbeszédűnek. Ez furcsa volt egy olyan embertől, aki írásban mesterien bánik a szavakkal. De már a puszta jelenlétével is egészen birtokba vette a teret.

– Repeszek fúródtak a lábamba, Lady Cecilia. Többet nem is tudtak eltávolítani, mert túl kockázatos lett volna. Hamarosan újra bot nélkül tudok majd járni, és visszatérhetek a harcmezőre. Ez nem számít komoly sérülésnek, de házasságunk körülményeinek ismeretében a parancsnokaim ragaszkodtak hozzá, hogy hosszabb időre hazatérjek.

Cecilia az ajkába harapott, és leereszkedett az egyik székre, reszkető kézzel elsimítva szoknyája ráncait. Házasságuk körülményei. Nos, igen. A férfi beleegyezett a frigybe, az ő kérésére, természetesen. Nagy szüksége volt rá, hogy hozzáférjen az örökségéhez. Kétségbeesítő volt a helyzete. Blackthorne őrnagyhoz hozzámenni tökéletes megoldásnak tűnt, amikor éjjelente álmatlanul járkált fel-alá a kastély termeiben. Nem akart megházasodni. Nem kockáztathatta, hogy bármelyik, általa ismert férfi irányítsa az életét. Mindannyian gyanúsán lelkesek lettek Appertan Hall mesés gazdaságának láttán, vagy épp túlságosan nagy elragadtatással adóztak Cecilia szépségének, miközben eszükbe sem jutott elmélyült beszélgetésbe bonyolódni vele. Azt hitte, az őrnagy személyében apjával egykorú, idősödő úriembert kap férjül, akinek – legyen bármilyen érzéketlen is a gondolat – jó eséllyel már csak néhány éve van hátra.

Ez a makkegészséges, szinte félelmetesen erőteljes férfi azonban porrá zúzta valamennyi, gondosan kidolgozott tervét. Nem tudta levenni róla a szemét, és úgy tűnt, az őrnagy is hasonlóan érez. Tekintetétől felforrósodott a bőre, és hevesen dobogó szíve az arcába űzte a vért.

Miért egyezett bele ez a jókötésű fiatal ember ilyen könnyen a házasságba egy sosem látott nővel? Cecilia a vele szemközti szék felé intett.

– Kérem, foglaljon helyet, és pihenjen, őrnagy!

A férfi így is tett. Mozdulatai fájdalomosan lassúak voltak, mintha tagjai egészen megmerevedtek volna a hosszú lovaglástól. Cecilia szánta érte. De így legalább kettejük közé került a kisasztal, és ettől máris szabadabban lélegzett.

Ám az őrnagy még mindig átható tekintettel vizslatta.

– A miniatúra, amelyet magáról küldött, meg sem közelíti a valóságot – jegyezte meg halkán, mint aki nincs hozzászokva, hogy bókoljon.

– Nagyon kedves – felelte a lady, miközben ruhája ráncai közé rejtett keze ökölbe szorult. Nem

akarta, hogy ez az ember csodálja az arcát és az alakját, hogy esetleg arra gondoljon... nem, ezt még magában sem merte kimondani.

– Én viszont nem kaptam arcképet önről. Be kell vallanom, azt hittem, sokkal... idősebb.

A férfi szemöldöke a magasba szaladt.

– Mi alapján jutott erre a következtetésre?

– Apám leveleiből úgy tűnt, igen közeli barátok. Feltételeztem, hogy korban is közel állnak egymáshoz.

Kint haragosan feldördült az ég. Cecilia összerezzen.

– Ezek szerint idősebb férjre vágyott? Nem sejtettem, hogy más elvárásai is vannak velem szemben, mint az, hogy megszabadítsam a gyámság alól. Én semmit nem kértem öntől cserébe, csak segíteni akartam. Nem tartottam igényt sem a hozományára, sem beleszólásra a pénzügyeibe.

– Én pedig szeretném újra megköszönni nagylelkűségét és diszkrécióját.

Azt hitte, apja egyik, élete alkonyán járó barátja ajánl neki önzetlen segítséget. De egy fiatal, életerős, vagyon és rang nélküli férfinak mögöttes szándékai is lehetnek.

Mindig büszke volt arra, hogy éles ésszel és józansággal áldotta meg az ég, de most be kellett látnia, hogy ugyanolyan esendő, mint bármelyik kétségbeesett nő. Hatalmat adott az élete fölött egy idegennek.

Vagy mégsem? – tűnődött reménykedve. A távházasság kockázatos dolog, és előfordult már, hogy érvénytelenítették. De nem akarta, hogy újra gyámság alá kerüljön, elzárják előle a saját pénzét, és irányítsák az életét, mintha kisgyerek volna.

Beszélnie kell az ügyvédekkel – de hogyan magyarázza ki az esetet rokonai és barátai előtt? Házasságkötését korábban azzal indokolta, hogy a levelei alapján beleszeretett az őrnagyba. Milyen képet fest magáról, ha most, a személyes találkozás után visszakozik?

Blackthorne rezzenéstelen arccal ült a helyén. Cecilia családjában a férfiak is szabadon kimutatták érzéseiket. Szomorúan idézte fel édesapja kirobbanó létszeretét és jókedvét, ahogy öccse haragos kirohanásait is. Persze Oliver nem volt mindig ilyen. Gyerekkorukban, Indiában naphosszat kergetőztek kacagva a kertben.

– Ha már úgyis Angliában járok, úgy döntöttem, eljövök a hogyléte felől érdeklődni – mondta az őrnagy. – Nem hagyott volna nyugodni a lelkiismeretem, ha nem bizonyosodom meg róla, hogy Ön jól van, mielőtt anyámhoz megyek.

– Nagyra értékelem, hogy gondolt rám, őrnagy.

Cecilia mindig büszke volt arra, milyen jó emberismerő, de a váratlan vendégen nem tudott kiigazodni. Annyi bizonyos volt, hogy a minden porcikájából áradó férfiasságával igencsak különbözik tőle. Sorai, amelyeket oly nagy örömmel olvasott, egyszeriben idegennek tűntek.

Nem felejtheti el, hogy ez az ember volt az édesapja legjobb barátja. A leveleiben megnyitotta előtte a lelkét, és igent mondott a kérésére, pedig ezzel megfosztotta magát a lehetőségtől, hogy a szívét követve válasszon társat. Csak köszönet illetheti.

Cecilia mégsem tudott szabadulni a gyanakvástól.

– Ön néhai parancsnokom leánya – folytatta az őrnagy –, akit a legnagyobb becsben tartottam. A halála...

A férfi hangja itt elakadt, és kibámult az eső áztatta ablakon.

– Ő tanított meg rá, mit jelent férfinak és katonának lenni. Ezért életem végéig az adósa leszek.

Nyilvánvaló volt, hogy nemcsak Cecilia nézett fel az apjára, hanem az őrnagy is. Ugyanakkor elkötelezett volt a Nyolcadik Dragonos Őrség mellett is, holott a katonaság rengeteg életet tett tönkre. Cecilia édesanyjának is nyomorúságos sors jutott osztályrészül miatta, és minél idősebb lett a leánya, annál jobban megosztotta vele lelki gyötrelmeit.

– Tehát csak kötelesség vagyok a maga számára – jegyezte meg halkán.

– Dehogy! – tiltakozott azonnal a férfi, aztán széttárta a karját. – Önnek mit jelentek én?

Ceciliának szavát vette a döbbenet, és örült, hogy egy kíváncsiskodó szobalány helyett maga Talbot hozta be tálcán a teát. El tudta képzelni, micsoda nyüzsgés támadt a személyzet körében a hírre, hogy megérkezett az úrnő rejtélyes férje.

– Mivel a vacsora még messze van – mondta a főkomornyik –, megkértem a szakácsot, hogy készítsen néhány szendvicset Lord Blackthorne-nak.

– Rossz rangjelzést használt, Talbot – figyelmeztette Cecilia szórakozottan, mert még mindig nem tudta levenni a szemét az őrnagyról.

A főkomornyik megtorpant.

– Hosszú éveken át szolgáltam a családot Londonban, Lady Cecilia, és mindig büszke voltam rá, hogy igen jól kiismerem magam a magas társasági körökben. Lord Blackthorne neve és rangja nem ismeretlen előttem, de ha inkább a katonai rangját szeretné használni, természetesen úgy szólítom.

Cecilia a férjéhez fordult.

– Milyen rangja van, amiről nem tudok?

– Benne volt a házassági jelentésben. Nem olvasta? Vikomt vagyok.

Talbot szokásához híven csendben köddé vált.

Tehát Blackthorne őrnagy, vagyis Lord Blackthorne nem egy egyszerű katona, hanem nemesember, akinek sokkal nagyobb a hatalma, mint sejtette – döbbsent rá a lady. Sosem hallott a családjáról, bár nem sok ideje volt a londoni körökben forgolódni. Most sajnálta, hogy a házassági papírokat az ügyvédnél hagyta.

– Ön tehát vikomt – kezdte lassan –, a katonaságnál mégsem kapott magas rangot. Ezt nem értem.

– Nem tartottam magam érdemesnek tiszti rangra, Lady Cecilia, ha nem saját vezetői érdemeimért nyerem el azt. Ki akartam vívni katonatársaim tiszteletét, mielőtt azt várnám tőlük, hogy parancsomra harcba induljanak.

– Tehát közkatonaként vonult be.

Cecilia még sosem hallott olyat, hogy egy nemes ilyet tenne.

– Társadalmi rangja helyett őrnagyként emlegeti magát. Nem tudom, mit gondoljak.

– Bevallom, nem voltam tekintettel kegyed gondolataira, különösen, mert besorozásomkor még nem is ismertem önt. Azt hittem, vikomti címem imponált önnek, és valamelyest magyarázattal szolgált házasságkötésünk szokatlan körülményeire is. Az a tény, hogy kegyed a rangomról mit sem tudott, kíváncsivá tesz.

– Kíváncsivá? – kérdezett vissza Cecilia erőltetett mosollyal. – Ez a szó írja le legkevésbé, amit én érzek ebben a zavarba ejtő helyzetben.

– Úgy tűnik, hasonlóan vágunk bele e házasságba.

A lady erőt vett keze remegésén, és teát töltött az őrnagynak.

– Hogyan szereti?

– Üresen, Lady Cecilia. Köszönöm.

Cecilia csendben figyelte, ahogy férje a forró italt kortyolgatja, és eltüntet mellé jó néhány sonkás szendvicset.

A férfi végül hátradőlt, és rászzegezte a tekintetét.

– Akkor hát hogyan tovább, hölgyem?

Tényleg a hölgye volt, nem csak a felesége. Ahogy egymás szemébe bámultak, mintha egy titkos felismerés szikrái pattantak volna a levegőben: hogy ők ketten egy férfi és egy nő, akik – legalábbis jog szerint – házasságban egyesültek. Cecilia nem gondolta, hogy egyszer ilyen bensőséges kötelék fűzi majd valakihez. Talpra emelkedett.

– Nem tudom, mit mondhatnék, uram. Sosem akartam megházasodni. Túlságosan lefoglalnak a birtok ügyei.

A férfi kimért eleganciával állt fel, amitől egyszeriben túl közel kerültek egymáshoz. Cecilia hátrébb lépett.

– Különös egy nőtől ilyet hallani. Ennek ellenére most már az én feleségem. Bizonyára nem akarja érvényteleníttetni a frigyet – mondta az őrnagy, mintha csak az időjárásról diskurálnának.

Akkor újra gyámság alá kerülne, kiszolgáltatottá válna, és elvesztené önrendelkezését, amelyre nagy szüksége van. Ezt a férfi is jól tudta.

– Át kell gondolnom a... helyzetet. Amennyiben az érvénytelenítés mellett döntök, botrány lehet belőle, ha ön a házban tölti az éjszakát. Kérem, ne vegye sértésnek, uram, de megtenné, hogy a vendégházban száll meg? A nyugati pázsit túloldalán van.

A férfi most először lassan végigjáratta a tekintetét a lady testét burkoló virágos muszlinruhán. Ceciliának egyszeriben nehezére esett lélegzetet venni.

– Talán ló vagyok, amelyet vásár előtt méregetni kell? – kérdezte csendesen.

Az őrnagy újra a szemébe nézett.

– Ilyet soha nem mondtam, hölgyem. Vannak még más szabályok is, amelyeket férjeként ismernem kell? Azon kívül, hogy nem hivatkozhatok kínosan alacsony katonai rangomra, és nem nézhetek rá a feleségemre.

– Egy szóval sem utaltam arra, hogy kínosnak találnám a katonai rangját – tiltakozott a lady. – Tetteivel vívta ki az elismerést, és ez csakis büszkeségre adhat okot.

– Ez megtisztelő – hajtotta meg a fejét komoran az őrnagy. – Viszont úgy tűnik, azt hiszi, hogy minden kívánságának engedek, legyen bármilyen meggondolatlan is. Nem fogok a vendégházban megszállni.

Cecilia teste megfeszült, de a férfi folytatta, mielőtt még közbevághatott volna.

– Jog szerint a férje vagyok, és ezt bizonyára a családja és barátai is tudják. Épp az lenne a botrányos, és ártana az ön jó hírének, ha elhagyna.

– Nem hagynám el – érvelt Cecilia nyugalmat erőltetve magára. – Ha az ügyvédek szerint a személyes jelenlét nélkül kötött házasság érvénytelen, eszerint kell eljárunk.

– Azzal tenné érvénytelenné a házasságot, ha úgy kezeli, mintha az lenne. Most, hogy személyesen is találkoztunk, világossá vált számomra, hogy valami súlyos oka lehet, amiért hozzáment egy olyan emberhez, akit sohasem látott. Még ha érdekes leveleket tudok is írni – tette hozzá szárazon.

Cecilia szája szóra nyílt, de elméjében nem született meg a megfelelő válasz. Ez az ember makacsul állítja, hogy jobban tudja nála, mi a jó neki.

– Szívesen folytatom a társalgást vacsoránál – mondta a férfi –, de előbb átöltöznék száraz ruhába.

– Természetesen. Megkérem Talbotot, hogy vezesse a hálósobájába. Remélem, azt megérti, hogy ez nem azonos az enyémmel.

– Feltételezem, igen tágas a hajléka, Lady Cecilia. Ott szállásol el, ahol óhajtja. Biztosíthatom, hogy nem erőltetem rá magam kegyedre. Boldogan hagyok rá időt, hogy megismerjük egymást. Rajtunk kívül ehhez senkinek semmi köze.

Cecilia megkönnyebbülten kiengedte a tüdejéből a levegőt.

– Köszönöm. Hét órakor találkozunk a vacsoránál.

A férfi meghajolt.

– Viszontlátásra!

A lady a szemével követte elbicegő alakját, és csak akkor botorkált vissza a díványhoz, amikor látta, hogy Talbot a szobája felé kíséri a férfit. Lerogyott, és a kezébe temette az arcát.

– Uramisten, mit tettem!

Michael, Blackthorne vikomtja követte a főkomornyikot a hatalmas kastély termein át. Agyának egyik zugában gondosan rögzítette a hálósobájához vezető útvonalat, ahogy jó katonához illik, de gondolatai többi részét még mindig a döbbenet foglalta le, amelyet Lady Cecilia láttán érzett.

Aki a felesége.

Egész hátralevő életében emlékezni fog a pillanatra, amikor először megpillantotta őt. A fények rávetültek szőke fürtökkel keretezett gyönyörű, ijedt arcára. Szépsége váratlanul érte a férfit, hiszen meg volt győződve róla, hogy csak egy meglehetősen csúnyácska teremtés szorulhatott rá arra, hogy ilyen módon kössön házasságot. Ehelyett hibátlan szépséget látott maga előtt, magas arccsontjai nemes vonásokat kölcsönöztek arcának, bőre aranyszínű ragyogása arra engedett következtetni, hogy szívesen tölti a szabadban az idejét. A szeme kék volt, akárcsak az indiai mákvirág, egészen el lehetett volna merülni tiszta, élénk tekintetében. A termete hasonlóképp

vonzotta a szemet, gömbölyded bájait alig tudta megfékezni a fűző. Michael még most sem értette egészen, hogyan tudott két épkézláb mondatot összerakni a jelenlétében.

Talbot kitárt előtte egy ajtót, és az őrnagy belépett egy tágas hálóterembe, ahol a kandallóban pattogó tűz lángjai igyekeztek elűzni a hideget a sok éve lakatlan helyiségből. A hatalmas, baldachinos ágy mellett szekrény, íróasztal, mosakodóasztal és székek szolgálták a vendég kényelmét. Vajon a túlsó falon nyíló ajtó egy öltözőszobába vagy Lady Cecilia hálójába vezet?

– Uram, hamarosan érkezik a szobalány, hogy kicsomagoljon – mondta Talbot mintegy bocsánatkérésként.

Az őrnagy biccentett, és szinte észre sem vette a főkomornyik távozását. Ismét a felesége járt a fejében. Meglepte a vonakodása azok után, hogy írásából csak úgy áradt a kétségbeesés. Nem hibáztatta, amiért nem engedte közelebb magához. Hiszen addig csak leveleztek. Úgy érezte, első pillanattól fogva egymásra hangolódtak, amitől úgy tűnt, a valóságosnál sokkal közelebb állnak egymáshoz. Ha Cecilia is ezt érezte, akkor küzdött ellene, hiszen nem mutatta jelét annak, hogy Amor nyila eltalálta volna. Az elmúlt két évben levelei a hónap fénypontját jelentették a férfi számára. Mindegyiket többször is átolvasta. Mosolygott a leány gondtalanságán, és tudta, hogy vidám történeteivel akarja elterelni a figyelmét a gyászról.

Az első néhány levélváltást követően az őrnagy úgy látta, hogy Lady Cecilia a körülményekhez képest jól boldogul. Londoni barátai jelentették, hogy a vagyon gyarapodott, és a lady a hozománya alapján válogathatott a kérők között.

Aztán valami történhetett, ám az őrnagy ezt a világ másik pontjáról nem érzékelhette, amíg a barátságos hangvétellű levelek egy időre el nem maradtak. A tény, hogy a lady hozzá, mint idegenhez fordult, inkább aggodalommal töltötte el, mint büszkeséggel. Ez az érzés csak erősödött a személyes találkozás során. Lady Cecilia valamiért kétségbe volt esve, ő pedig készen állt arra, hogy állja a szavát. Megígérte Cecilia apjának, hogy gondját viseli a gyerekeinek.

Nagyon sokkal tartozott Lord Appertannek. A parancsnoka, akit apjaként tisztelt és szeretett, a karjában halt meg. Az utolsó küldetésének azt tekintette, hogy hazatérjen a gyerekeihez. Véres kezével megragadta Michael kezét, és könyörgött neki, hogy vigyázzon a családjára.

Ezért, amikor Lady Cecilia, a vidám, okos, csodás levelezőtárs a segítségét kérte, ő beleegyezett, hogy nőül veszi. A lány bizonyára tudta, hogy nem bízhat meg senkiben, aki feleségül kéri. Sok hozományvadász próbált a kegyeibe férkőzni. Michael nem nézhette tétlenül, hogy ilyesmi történjen egy nővel: kihasználják a pénze miatt, és tiszteletlenül bánjanak vele. Saját szemével látta, milyen az: apja is a pénzért vette el az anyját. Amikor fiatal férfivá érett, apja kényszeríteni akarta, hogy vegyen feleségül egy gazdag lányt, akinek a családját hazugságokkal áltatta. Ezért is vonult be katonának már tizennyolc évesen. Tisztességes úton is lehet vagyonhoz jutni. Úgy képzelte, ha egyáltalán megházasodik, akkor igyekszik mindent megtenni, hogy a frigy boldog legyen.

Amíg Michael otthon lakott, ügyelt rá, hogy egyetlen hölgy iránt se mutasson kiemelt érdeklődést. Nem akart senkit sem túl közel engedni magához. Észre sem vette, hogy a seregben töltött tizenkét hosszú év alatt is mennyire elzárta a szívét a gyengébbik nem előtt, amíg el nem kezdett levelezni a ladyvel, aki bepillantást engedett neki az életébe és a lelkébe. Életében először érzett vágyat egy olyan nő iránt, akit nem kaphatott meg.

Annyira elragadónak találta, hogy alig tudott uralkodni magán, amikor ránézett. Eszébe jutottak a férfiak, akik úgy dongták körbe gyönyörű édesanyját, akár a darazsak a cukros vizet. Nem akart olyan lenni, mint ők. Örült neki, hogy a megboldogult gróf már nem láthatta, hogyan csaptak fel a szemében a szenvedély lángjai a leánya láttán.

Eszébe jutott, milyen rémült arcot vágott a lady, amikor megpillantotta őt: bizonyára öregnek és gyengének tartotta, aki nem sokra képes a hitvesi ágyban. Igaz, hogy ő megtette érte, amire egyetlen férfi sem lett volna hajlandó. Lemondott a hozományáról és az örökségről is.

De Ceciliát ez nem nyugtatta meg, hiszen a férjeként bármikor bejelentheti az igényét ezekre. A lady most kénytelen volt szembesülni azzal, mennyire elhamarkodott lépés volt ez a házasság. Ahhoz képest, hogy milyen eszes teremtés, kétségbeesésében igencsak meggondolatlanul

cselekedett.

A férfi az ablakhoz lépett, és kinézett rajta a messzeségbe nyúló Appertan birtokra. Cecilia apjától tudta, hogy hatalmas földterületeket mondhatott magáénak szerte Angliában és Skóciában. Úgy sejtette, hiába ment férjhez a lady, a férfiak továbbra is ostromolták.

Türelmesnek kellett lennie. Inkább megmártózik a folyó jéghideg vizében mindennap, de nem csábítja el a feleségét, amíg ő nem áll készen rá. A lady távházasságot szeretett volna – illetve most, hogy találkoztak, leginkább semmilyen.

Michael rég megfogadta, hogy a saját szabályai szerint nőül, tekintet nélkül jövőbelije vagyoni helyzetére. A dragonyosoknál kapott zsoldja anyagi biztonságot jelentett a családjának. Kisebb összegeket befektetett hajózási és kereskedelmi társaságokba, de az erkölcsi feddhetetlenség mindig is többet ért számára, mint a pénz.

Eltökélte, hogy a lehető legjobb férj lesz. Saját bőrén tapasztalta, milyen hibákat követhet el egy családfő, és tanult belőlük. Először is ki kellett derítenie, hogy egy bájos ifjú kisasszony, aki előnyös házasságot köthetett volna, miért ragaszkodott ennyire ahhoz, hogy maga rendelkezzen a vagyona felett.

* * *

– Cecilia!

A kellemes női hang hallatán a lady elmosolyodott.

– Itt vagyok, Penelope!

Miss Penelope Webster a legközelebbi szomszédjuk volt. A szülei egy kisebb majorságot béreltek az Appertan-birtokon. A lány belibbent a szalonba. Olajbarna arcát tökéletes gyűrűkben hullámzó fekete haja keretezte. Zöld macskaszeme huncutul csillogott, szokatlan magassága ellenére is kecsesen mozgott. Nővére, Hannah, Cecilia gyerekkori barátnője volt. Hannah tragikus halála után Penelope lett az, akit Cecilia testvérének tekinthetett. Örült a társaságának, mert a birtokkal kapcsolatos teendői miatt nem jutott annyi ideje levelezni a régi barátokkal.

Penelope Cecilia öccse iránt táplált testvéri érzelmei idővel átalakultak, és eljegyezték egymást. Cecilia úgy gondolta, Oliver húszévesen túl fiatal még a házasságkötéshez, de úgy döntött, nem ítélkezik felette. Penelope elviselte az öccse vad természetét, és Cecilia azt sem tartotta elképzelhetetlennek, hogy esetleg jó hatással lesz rá.

– Megáztál? – Cecilia fáradtan paskolta meg maga mellett a díványt.

Penelope mellé ült, fehér szoknyája szétterült körülötte. Futólag megölelte Ceciliát.

– Már itt voltunk Oliverrel, a könyvtárszobában.

– A könyvtárban? – ismételte reménykedve Cecilia. Oliver sosem szeretett tanulni. Mikor két évvel korábban megörökölte a birtokot, örömmel hagyta ott Cambridge-et. Ceciliát egész életében magántanárok oktatták, bármit odaadott volna, hogy egyetemre járhasson. Nem erőltethette azonban rá a saját akaratát az öccsére, csak támogathatta őt, amit örömmel tett.

– A Debrett's-ben kerestünk valamit – kuncogott Penelope, de amikor látta, hogy Cecilia nem osztozik jókedvében, a mosoly lehervadt az arcáról. – Valami baj van? Láttam, hogy a főkomornyik kikísért egy idegent. Vendégetek van?

Olivernek akarta először elmondani, de már mindegy volt.

– Idegen, igen, de csak bizonyos értelemben. A katona férjem úgy döntött, meglátogat.

Penelope zöld szeme hatalmasra tágult.

– Ne! Nem is szólt előre?

Együttérzően fogta meg Cecilia karját. A lady megfogta a kezét.

– Nem. Megsérült, ezért hazaküldték. Ráadásul nekem is alaposabban el kellett volna olvasnom a házassági papírokat. Nem egyszerűen Blackthorne őrnagy hitvese vagyok, hanem Blackthorne vikomté.

– Ó, hiszen ez csodás! – kiáltott fel tapsikolva Penelope. – Megérdemled, hogy rang és birtok is járjon a házassági levél mellé.

Egy pillanatra megzavarodott.

– Valamiért azt hittem, a férjed idősebb, de sosem hallottam, hogy említést tettél volna róla bárkinek. Biztos tévedtem. Minden úgy történik, ahogy lennie kell. Olyan keményen dolgozol, valakinek gondoskodnia kell rólad is!

Cecilia azonban tudta, hogy erre nem kerül majd sor. Felügyelni szándékozta az Appertan-birtokot mindaddig, amíg Oliver feje lágya be nem nő, szélnek nem ereszti örült barátait, és fel nem hagy az ivással. Még az sem tudta jobb belátásra téríteni az öccsét, hogy immár menyasszonya volt.

Néha olyan érzése támadt, hogy Penelope nem is látja Oliver hibáit. Többször tartotta miatta a hátát, mint maga Cecilia. Alapjában véve azonban mindketten abban reménykedtek, hogy hamarosan felnő a feladathoz.

– Na és hogy tetszett a férjed? – suttogta Penelope, miközben a válla fölött hátrasandított, hogy Lord Blackthorne nem hallgatódik-e véletlenül.

Cecilia sóhajtott.

– Nem is tudom. Annyira megdöbbsentem, amikor meghallottam a nevét. Szerintem még azóta sem ocsúdtam fel.

– Esetleg le is szerelt már a seregtől, hogy ifjú feleségét romantikus udvarlással levegye a lábáról?

Cecilia csak pislogott, Penelope pedig nevetésben tört ki, de hamar abbahagyta, amint látta, hogy barátnője nem örül vele.

– Ó, egek! – dünnyögte. – Bocsáss meg! Ez az egész olyan furcsa. Csak megpróbáltalak felvidítani.

– Nem hiszem, hogy sikerülne. Te mindig is szeretted Olivert.

– De te is beleszerettél az őrnagy, vagyis Lord Blackthorne leveleibe!

– Az nem ugyanaz, mint egy személyes találkozás – erősködött Cecilia. – Ő a férjem, akivel annyi levelet váltottam, mégis idegen számomra. Nem... nem tudom, helyesen döntöttem-e.

Penelope megragadta Cecilia kezét, és eltökélten a szemébe nézett.

– Ne hamarkodd el, kedvesem! A levelei hatással voltak rád. A férfi is ott van valahol a sorok között. Lehet, hogy ő is ideges és zavart.

– Nem tűnt zavartnak – motyogta Cecilia, miközben felidézte, milyen elszántan bámulta őt az őrnagy.

– A férfiak ügyesen titkolják az ilyesmit.

Cecilia az ajkába harapott, nem akarta kinevetni a barátnőjét. Oliver egyetlenegyszer sem rejtette véka alá a gondolatait, függetlenül attól, mennyire voltak helyénvalóak, csak Penelopénak nem tűnt fel soha.

Penelope közelebb hajolt hozzá.

– Elmondtad Olivernek? A testvéred lévén nyilván meg akarna győződni arról, hogy biztonságban vagy-e.

– Azt hiszem, elmondhatod neki te. Nekem pihennem kell vacsora előtt. Ha kérdése lenne, megtalál a dolgozószobában.

– Ott akarsz pihenni? Megint beleásod magad a könyvelésbe, és majd a szolgálóknak kell szólniuk, hogy gyere enni!

– Őszintén, engem pihentet.

– Jól van – mondta Penelope, és mindketten felálltak. – Beszélek Oliverrel. Talán megkeresi Lord Blackthorne-t, hogy váltson vele néhány szót. Itt tartózkodik?

– Igen. Az értésére adtam, hogy nyugtalan vagyok a házasságunkkal kapcsolatban.

– A férfiak azonban elvárnak dolgokat... – pirult el Penelope.

– Tudom én is. Ez a férfi viszont az apám legjobb barátja volt. Hajlandó nekem időt adni.

– De lehet, hogy nem túl sokat – figyelmeztette Penelope. – Különben is katona. Most beszélnem kell Oliverrel.

Cecilia mosolygott, amíg Penelope el nem távozott, majd elkomorult. Vajon meddig hajlandó várni a férje?

2. fejezet

Cecilia majdnem elkésett a vacsoráról, pedig mindig ő volt a legpontosabb a házban. Két órán át járt fel és alá a dolgozószobában. Nem tudott a szokásos módon összpontosítani a könyvelésre. A gondolatai egyre csak a férje körül jártak. Talbot kétszer is figyelmeztette, hogy a vendégek már összegyűltek a szalonban, és hamarosan felszolgálják az ételt.

A sietségtől kifulladásra érkezett. Oliver a hatalmas kandallónak támaszkodva, kifejezéstelen arccal méregette Lord Blackthorne-t. Öcse láttán a lady elszomorodott. Oliver zilált, szőke haja sötétebb volt az övéénél, szürke szeme bevörösödött. Barna kabátot és skót kockás nadrágot viselt, amely illett rikító piros mellényéhez. Lord Blackthorne katonás modora és csendes magabiztossága mellett a vékonydongájú, éretlen úrfi szinte kisfiúsnak látszott. Igaz, valóban nagyon fiatal volt még.

Lord Blackthorne külseje rendezett volt, ódivatú sötét zakót és nadrágot vett fel a vacsorához. Meghökkenően bámulta az ifjú grófort. Cecilia eltűnődött, nem lett volna-e jobb, ha egyenruhát húz, de végül örült neki, hogy nem így tett. Nem kell, hogy felidézze Oliver előtt az Indiában töltött napokat, és ő maga is megvolt enélkül.

Penelope aggódó arckifejezése megenyhült, ahogy a lady belépett.

– Végre itt vagy! Mindjárt éhen halunk. Lord Blackthorne biztosan, hiszen egyenesen Londonból érkezett.

– Nem olyan hosszú az út – vetette oda mogorván Oliver. – Pár óra lóháton.

– Az időjárás és a sebesülése hátráltathatta az útján, öcsém – szólt közbe Cecilia. – De miért nem mész előre?

A lady Lord Blackthorne mellé került, aki kinyújtotta felé a karját. Cecilia elfogadta. Tenyere alatt érezte az őrnagy feszes izmait, és ettől megszedült. Még egy férfi érintését sem találta ennyire veszélyesnek. Amint tehetett, elengedte a karját és hagyta, hogy az őrnagy alátolja a széket.

Az asztalnál könnyedén elfért volna akár ötven ember is, így az egyik végében foglaltak helyet. Cecilia azon tűnődött, vajon Talbot miért nem a kis családi ebédlőben terített. Talán, hogy így mutassa meg Lord Blackthorne-nak, milyen előkelő is a família, ahova beházasodott?

– Uram, kérem, üljön Oliver baljára, mint tiszteletbeli vendég – mormolta a lady.

Lord Blackthorne bólintott, és Cecilia lassan kieresztette tüdejéből a visszafojtott lélegzetet, miközben az őrnagy leült vele szemben. Penelope a jobbára telepedett. Gyengéden nézett Oliverre, majd tétován, vagy talán inkább kíváncsian tanulmányozta Lord Blackthorne-t. Cecilia szerette volna tudni, mint mondott Penelope az öccsének, mert mogorva pillantásain nem tudott kiigazodni. Grófként és házigazdaként beszélgetést is kezdeményezhetett volna, de egy szót sem szólt. Úgy ülte végig az öt fogást, mint egy megszeppent kisfiú.

Cecilia látta, hogy az őrnagy szemmel tartja Olivert. Zavarba jött, ugyanakkor végtelen gyengédséget is érzett. Öccsét inkább ő nevelte, mint az anyjuk, főleg azután, hogy Oliver ikertestvére még gyerekkorukban meghalt. Megérintette a nyakában függő medált, amely az ikerfiúk képét rejtette. Eltartott egy ideig, mire összeszedte magát.

– Lord Blackthorne, milyen volt az útja Indiából idáig?

– Köszönöm kérdését, Lady Cecilia, eseménytelen.

– A gőzhajók hat hét alatt megteszik az utat, így sokkal kellemesebb – mondta a lady, és alig láthatóan megborzongott. – Emlékszem a hat hónapos útra a vitorlással. Az anyám törékeny asszony volt, ki sem nagyon jött a kabinjából.

Oliver könnyed hangszóval megszólalt:

– Nos, Blackthorne, fedje fel az igazi okot, amiért titokban feleségül vette a nővéremet!

– Oliver! – kiáltott rá Cecilia.

Lord Blackthorne számított a kérdésre, így nem lepődött meg. A fiatal Lord Appertannek minden joga megvan rá, hogy aggódjon a testvére miatt. De az őrnagy azt is tudta, hogy itt többről van

szó. A fiatalember éretlennek tűnt, és nem is igyekezett leplezni. Nehezen tudta elhinni, hogy egy hős katona fia ilyen lehet. Bár az is igaz, hogy az apja az elmúlt tíz évben nem igazán vette ki a részét a neveléséből.

Cecilia kipirult arccal válaszolt.

– Semmi közöd a házasságomhoz, Oliver. Nem te voltál a gyámom.

– De a testvéred vagyok és a gróf.

Az őrnagy őszintén felelt.

– Elvettem a nővérét, mert megkért rá.

Cecilia összerezzent.

Leveleiből úgy vette ki, hogy a lady olyan nő, aki megteszi, amit kell, még akkor is, ha egy idegennel kell összekötnie az életét. Az öccsének ugyanakkor nem árulja el a részleteket? Az őrnagy nem tudta eldönteni, ki parancsol igazából a házban.

– Magának ilyen könnyű bekötni a fejét, Blackthorne? – Az ifjú Appertan gróf nem tágított.

– Nem terveztem házasságot a közeljövőben. Az apját viszont jó barátomnak és mentoromnak tekintettem. Amikor meghalt, úgy döntöttem, támogatom a családjukat, ahogy csak tudom. Bevallom, azt hittem, Lady Cecilia egy nem túl előnyös külsejű vénkisasszony lehet, aki azt gondolta, csak a vagyona miatt udvarolna neki bárki is.

Cecilia felhorkant, Miss Webster pedig kezével rejtette el a mosolyát. Appertan gróf először szóhoz sem jutott döbbenetében, majd harsány nevetésben tört ki.

Az őrnagy bocsánatkérően nézett a ladyre.

– Beláthatja, hogy nem volt teljesen észszerűtlen ilyesmit feltételezni.

– Hiszen mondtam, hogy nem akartam Lord Hanbury gyámsága alatt maradni – felelte Cecilia.

– Bevallom, meglepődtem, amikor először megláttam – mondta az őrnagy, miközben a lady rózsás arcában gyönyörködött.

Inkább zavartnak tűnt, mint dühösnek. Más nők talán a szívükre vették volna a megjegyzését, és örült, hogy a lady nem sértődékeny. Szinte kellemetlenül érintette, hogy találkozik a levelek mögött rejtőző nővel, és kiderítheti, vajon a soraiból kicsengő édes, gondoskodó hozzáállás mennyire tükrözi a valóságot. Nem csalódott, inkább kíváncsi lett, mert érezte, hogy ifjú felesége valamit rejteget előle.

Miss Webster a lady felé fordult.

– Milyennek képzelted el a férjed? – kérdezte izgatottan. – Hiszen már úgy érezted, jól megismerted a levelei alapján.

Az őrnagy nagyon szerette volna tudni, mit mondott Lady Cecilia másoknak kettejükről.

– Be kell vallanom, az arcát egyáltalán nem képzeltem el – kezdte a lady vontatottan. Blackthorne legnagyobb meglepetésére kerülte a tekintetét. – Tudtam, hogy nagyra tartotta Papát, és hősiezen viselkedett a csatákban.

– Nem vagyok hős – vágott közbe az őrnagy, és legyűrte a feltörekvő emlékeket. – Csak a dolgomat tettem, mint sok más férfi.

Lady Cecilia látható érdeklődéssel fordult felé, de nem kért bővebb magyarázatot. Talán ő maga is pont elég titkot rejtegetett.

– De Cecilia hősnek tartotta önt – sóhajtotta ábrándosan Miss Webster. – Szerintem ez olyan romantikus.

Romantikus? Talán egy ártatlan fiatal lány számára. Gyakorlatilag üzletet kötöttek, ahol Lady Cecilia anyagi függetlenségre tett szert, az őrnagy pedig elnyerte a lady háláját és a tudatot, hogy néhai parancsnoka lányán segített. Azelőtt ezzel be is érte volna, amíg személyesen nem találkoztak.

– Engem ez nem izgat – vágta közbe unottan Appertan ifiúr. – Nem ismerem magát, Blackthorne, a jelenléte pedig sértő számomra.

– Akkor Lady Ceciliával a Blackthorne-birtokra költözünk – felelte az őrnagy.

A lady szája tátva maradt, férje pedig teljes lelki nyugalommal kanalazott bele ismét az ökörfaroklevesbe. Nagyon ízlett neki a katonai ellátmány és a hajó konyhája után.

– Cecilia nem is ismeri magát! – hördült fel dühösen Appertan. – Hogyan várhatja el tőle, hogy elmenjen magával?

Az őrnagy a szemébe nézett.

– Én sem mire sem kényszerítem. De maga igen.

A fiatal gróf szürke szeme összeszűkül, az ajka megrándult, de erre nyilvánvalóan nem tudott mit mondani.

– Nem fogom hagyni, hogy a testvérem egy idegennel távozzon.

– Én sem akarom őt kiszakítani az otthonából, mivel hamarosan visszatérek Indiába. Azt is tudom azonban, hogy Lady Ceciliának idő kell, hogy megismerhessen engem. Ezt szeretném számára lehetővé tenni.

Lady Cecilia még jobban elvörösödött. Blackthorne nem tudta, azért érezte-e magát kínosan, mert a feje fölött beszélnek róla. Tudta, hogy nem az a fajta, aki hagyja, hogy mások döntsenek helyette a sorsáról, és csodálta is érte.

– Jól van – szúrta a fogai közt a gróf. – Beleegyezem, de csak addig, amíg nem hallom Ceciliát panaszkodni. Meddig akar maradni?

– A beosztásom rugalmas. A családom felkeresésén kívül nem nagyon akad más dolgom Angliában.

– Ennyire szeretne már visszamenni Indiába? – érdeklődött Lady Cecilia. – Gyermekkorunkban éveket töltöttem ott, apám seregével sokat utaztunk. Forró, nedves és kellemetlen az éghajlat.

Mindez igaz lehet, de valóban ennyire ellenzi a kalandokat? Az őrnagy csalódott egy kicsit.

– Az időjárás valóban nem a legkedvezőbb, de a táj csodálatos. Engem ez kevésbé zavar. A királynő katonája vagyok.

– Nem inkább tisztje? – Appertan grófja először tanúsított érdeklődést az este során.

– Közlegényként vonultam be, saját erőmből akartam feljebb jutni a ranglétrán.

– Ennek semmi értelme – rázta a fejét a gróf. – Én nem lennék ilyen kemény saját magammal.

Erre senki sem felelt. Lord Blackthorne úgy vette ki az ifjú gróf szavaiból, hogy könnyelmű életet él. Hogy lehet, hogy valaki nem élvezi az akadályok leküzdését? Ettől egy pillanatra elkalandozott a figyelme, és a feleségére pillantott. Ő aztán bőven ad neki kihívást.

Hosszas csend következett, és tovább ettek. Az őrnagy a grófhhoz fordult:

– Amennyit a vihartól láttam a földekből, szépen rendezettek. Az apja biztosan büszke lenne, hogy folytatja kiváló munkáját.

Oliver megvonta a vállát.

– A szolgák tudják a dolgukat. Ha bármi történik, Cecilia tökéletesen kezeli a helyzetet. Nem annyira bonyolult.

Blackthorne látta, ahogy a lady sóhajtva hunyja le a szemét, mintha szégyellné öccse tudatlanságát. Az őrnagy egyre kellemetlenebbül érezte magát, akárhányszor a fiatalember megszólalt. Emlékezett rá, milyen büszkén mesélt róla az apja. Ismerte egyáltalán a saját fiát? Szomorúság és a kudarc érzése feszült egymásnak a szívében. Tudta, mennyire csalódott lenne a parancsnoka, és mennyire két tűz között érezheti magát Cecilia. Korábban úgy érezte, hogy a lady szívesen viseli a nadrágot a háznál, de már nem volt benne olyan biztos.

– Gondolom, az ön tisztartója is kiváló munkát végez, Lord Blackthorne – mondta Lady Cecilia.

– Tekintve, hogy alig tartózkodik otthon. Várjon, már emlékszem! Írta, hogy a fivére látja el a birtokkal kapcsolatos teendőket.

Az őrnagy nem tudta megállni, hogy a ladyre ne emelje tekintetét.

– Rendszeresen tartjuk a kapcsolatot. De az én birtokom sehol sincs a grófság méreteihez képest.

Hirtelen azon kezdett gondolkodni, vajon mások is úgy látják-e őt, ahogy Appertan: olyasvalakinek, aki átengedte másoknak az irányítást. Tudomása szerint helyzetük nagyon is különbözött. Ez zavarta, és azt kívánta, bárcsak rávezethetné Olivert a tévedésére.

– Nem csodálom, hogy belement a házasságba – mondta a gróf.

Lord Blackthorne látta, hogy Lady Cecilia mondani akar valamit, de aztán zavartan másfelé nézett. Ő maga rezzenéstelen arccal állta az ifjú Appertan pillantását.

– Nem fogadtam el a testvére hozományát, a vagyonához sem férhetek hozzá. Biztos lehet benne, hogy nem fogom anyagilag kihasználni.

A fiatalember megvető tekintete zavarodottá vált, megvonta a vállát, majd Miss Websterrel kezdte megbeszélni egy közelgő összejövetel részleteit. Lady Cecilia befejezte az evést, de tekintetét mereven a tányérjára szegezte.

Végül a gróf felállt, szalvétáját az asztalra dobta.

– Az estét Enfieldben töltöm.

Az őrnagy örült, hogy az újdonsült sógora nem hívta meg őt is. Lehet, hogy hamarosan szembesítenie kell elfogadhatatlan viselkedésével, és ez nem feltétlenül nyeri majd el a tetszését.

Miss Webster a vőlegényére mosolygott.

– Papa már biztos küldetett értem egy hintót – visszánézett Lady Ceciliára, és folytatta: – De ha akarsz, hogy maradjak...

– Ne várasd meg a szüleidet, kedvesem! – felelte a lady. – Kellemes estét!

Miután Miss Webster és Appertan grófja távoztak, az őrnagy visszaült a helyére.

Cecilia a kezét a kéztámlára tette, mintha fel akarna állni, de megtorpant.

– Van megbeszélnivalónk, kedves lord?

– Semmi közöm Lord Appertan magánéletéhez, de megtisztelne, ha válaszolna néhány kérdésre velem kapcsolatban.

A lady elküldte az inasokat, akik becsukták maguk mögött az ajtót. Kettesben maradtak. Cecilia lassan felhúzta a kesztyűjét. Vajon mindig viselni szokta, vagy csak az illendőség kedvéért tette?

Két kezét összefonta az ölében, és nyugodt hangon megszólalt.

– Válaszolok, amire módomban áll.

– Azért lett a feleségem, hogy hozzáférjen a vagyonához, de amennyire látom, nem ment Londonba, hogy kiélvezze a szabadságát.

– Hálás vagyok a szívességért, amit tett nekem, és arra használom az anyagi függetlenségemet, amire jónak látom.

– A testvéréről és a birtokáról gondoskodik – pontosított az őrnagy.

A lady válla megfeszült, és a férfi úgy sejtette, legszívesebben megmondaná neki a magáét. Természetesen hölgyhöz illő módon.

– Az öcsém túl fiatal, még csak húszéves. Tizennyolc volt, mikor megörökölte a grófságot. A barátai még élvezik az ifjúságukat, neki is szüksége van erre az élményre.

– A tisztartója neki számol be?

– Nem. Nekem.

– Az ügyvédekkel és bankárokkal mi a helyzet?

– Velem tárgyalnak.

Az őrnagy összefonta az ujjait. Láta, hogy a lady a kezét nézi.

– Ez boldoggá teszi? Szeretné továbbra is így folytatni?

– Természetesen nem. – Cecilia közelebb hajolt az asztal fölött. A tekintete ellágyult. – Csak addig, amíg idősebb nem leszek.

Az őrnagy meglepetten vonta fel a szemöldökét. Valóban ennyire jóhiszemű, vagy csak áltatja magát?

– Nem gondolja, hogy fennáll a veszélye annak, hogy sosem fog férfiként viselkedni, mert annyira elkényelmesedett?

– Nem ismeri a családunkat, Lord Blackthorne – mondta kedvesen Cecilia.

– Az apját elég jól ismertem. Vajon ő is áldását adná a birtok jelenlegi működtetésére?

– Igen. Tiszteletben tartom az őseim régi időkre visszanyúló hagyományait. A grófság földjei és ingatlanjai a legjobb gondoskodást érdemlik, és én mindent megteszek, ami tőlem telik.

Olyan büszkeséggel és buzgalommal beszélt, mintha a birtok lett volna a mindene. Az őrnagy csodálta az eltökéltségét, bár tudta, hogy egy nap majd rájön, mekkora csacsiságot követett el. A saját életét kellett volna élnie, nem az öccsét pátyolgatni.

– Nagyon eltökélt lehet – mondta csendesesen –, ha egy idegennek könyörög, hogy vegye feleségül.

Cecilia érezte, hogy ismét elpirul, de nem tudta cáfolni az elhangzottakat. Eltökélt volt és elkeseredett. Nem maradt más választása, ha el akarta kerülni a nagyobb károkat. Ha ellen tud állni a férfi közeledésének, az ügyvédek biztos elintézik, hogy kihátrálhasson a házasságból anélkül, hogy mindent elveszítsen.

– Mi a helyzet Appertan gyámjával?

– Elfoglalt ember, és megbízik abban, hogy el tudom intézni a hétköznapi ügyeket. Egy hónapban egyszer eljön, és mindent átnéz. Egy héten belül itt lesz.

Cecilia remélte, hogy az őrnagy nem kérdez többet. Különben sem tartozott rá. Lord Doddridge Oliver ötlete volt. Családi jó barát, akit túlságosan leköt a saját birtoka és az országgyűlés, így elegendő mozgásteret hagy nekik. Újdonsült grófként Oliver választhatta meg a saját gyámját. Hanburyékről azt gondolta, nem lennének alkalmasak a felügyeletére. Cecilia sajnos nem dönthetett, így ő Hanburyékre maradt egészen az őrnaggyal kötött házasságáig.

Lord Doddridge felügyeletet gyakorolt az Appertan-vagyon felett, de szívesen bízta rá Oliverre – és így rajta keresztül Ceciliára – annak igazgatását mindaddig, amíg rendszeres jelentést kap róla. Oliver azonban nem számolt azzal, hogy az anyagiak terén erősen meg lesz kötve a keze. Cecilia a saját gyámjának nem árulhatta el, hogy Oliver helyett ő vezeti a birtokot, mert a maradi Hanbury biztosan elárulta volna Lord Doddridge-nek, és ezzel mindent elrontott volna. Hozzá akart férni a saját pénzéhez, ezért kellett férjhez mennie.

Mintha Lord Blackthorne olvasott volna a gondolataiban, így szólt:

– Gondolom, azért akart hozzáférni a saját részéhez, mert az öccse inkább szórakozásra költi a pénzt, mint a birtokra?

– Fogalma sincs, milyen élete volt – suttogta Cecilia.

– Ettől függetlenül, úgy véli, hogy Appertan grófja nem tud megbirkózni a felelősséggel, és az üzletemberekben sem bízik. Van az öccsének egyáltalán bármilyen feladata?

Cecilia az asztalra támaszkodva hajolt felé.

– Olivert nagyon megviselte az apánk halála.

– Ön pedig az ő terheit is átvállalta a sajátja mellé, miközben szintén gyászol.

– Uram, ő az én felelősségem. Megígértem a szüleimnek, hogy gondoskodom róla. Van öccse, tudja, miről beszélek.

– Tudom. De ez nem válik a testvére javára. Újra kellene gondolnia mindkettőjük jövőjét.

– Fenyegyet engem, Lord Blackthorne? – Cecilia büszke volt, hogy megőrizte lány, méltóságteljes hangvételét.

– Miért tenném? – lepődött meg az őrnagy. – Csak semleges kívülállóként adtam egy jó tanácsot.

– Kívülálló? De hiszen a férjem. A kettő szerintem kizárja egymást.

Most, hogy a lord látta, milyen lélegzetelállító kastélyban lakik, talán ráébredt, mekkora vagyronról mondott le, amikor meghagyta újdonsült neje anyagi függetlenségét.

– Kérem, árulja el az igazat! Miért vett feleségül? Azt mondta, az apám iránt érzett tiszteletből, de nem hiszem, hogy ez minden. Lemondott a hozományomról. Ön vikomt, találhatna magának egy tökéletes, szerető asszonyt.

– Katona vagyok, Lady Cecilia. Eddig a pontig a sereg volt a szeretőm és a feleségem. A saját szabályaim szerint óhajtottam házasodni. Nekem nem kell örökös támasztanom, ott van a fivérem. Ebből a szempontból kegyed és én tökéletesen illünk egymáshoz. Az elfoglaltságai miatt gondolom, nem akar gyermeket, így önnek is előnyös ez a kapcsolat.

A lady elsápadt. Sosem gondolt gyermekvállalásra, és nem akarta, hogy az őrnagy esze ilyeneken járjon.

– Szerintem ebben a házasságban kiegészítjük egymást. Kegyed hozzá akart férni a pénzéhez...

– Az őrnagy elhallgatott, és a homlokát ráncolta.

– És ön, uram? – suttogta a lady. – Ön mit szeretne?

Lord Blackthorne egy darabig habozott, majd halkán folytatta.

– A parancsnokom gyermekein akartam segíteni. Szerettem volna megírni, hogy milyen sokat jelentett nekem, de sosem voltam a szavak embere. A levelei viszont addig nem tapasztalt módon